

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.046/2021/12.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Dr. Lesták Erika Ügyvédi Iroda (Cím3; ügyintéző: dr. Lesták Erika ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1.) **felperesnek**, dr. Simon Enikő Ivett kamarai jogtanácsos által képviselt **Alperes1”v.a.”** (Cím2) **alperes** ellen munkaviszony iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.052/2020/16.számú ítélete, valamint a 3.M.70.052/2020/18. számú kiegészítő ítélete ellen, a felperes 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak az azonnali hatályú felmondás jogellenességének megállapítása és az alperes fizetési felszólítása tárgyában hozott rendelkezését helybenhagyja. A jogellenesen levont járulék vonatkozásában megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 125.762 (százhuszonötezer-hétszázhatvankettő) forintot.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) másodfokú perköltséget, valamint a Balassagyarmati Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívására, az abban megjelölt módon 5.246 (ötezer-kétszáznegyvenhat) tanúdíjat.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak – külön felhívásra – fizessen meg 7.745 (hétezer-hétszáznegyvenöt) forint eljárási illetéket, 10.060 (tízezer-hatvan) fellebbezési illetéket, valamint a Balassagyarmati Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívására, az abban megjelölt módon 394 (háromszáz-kilencvennégy) forint tanúdíjat.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2015. május 11. napjától állt alkalmazásban határozatlan idejű munkaszerződéssel az alperesnél irodavezető munkakörben. A felperes az alperes vállalkozásának bejegyzett utazásszervezője volt, valamint irányította az értékesítési irodát.

[2] Magyarország Kormánya a 40/2020. (III.11.) Korm.rendelettel Magyarország egész területére veszélyhelyzetet hirdetett ki. A felek által nem vitatottan a veszélyhelyzet kihirdetését követően egyértelművé vált, hogy a 2020. április 10 – 13. közötti időpontra tervezett Utazási csomag neve utazási csomag megvalósítása megghiúsult, és erről az alperes egy tájékoztató levél kiadásával írásban értesítette az utazókat.

[3] A felperes a kiküldött tájékoztatóval ellentétben egy rövid értesítő kiküldését szorgalmazta, hogy időt nyerjenek. Az volt a javaslata, hogy először egy rövid tájékoztatást küldjenek ki az utasoknak arról, hogy a tervezett időpontban nem fog megvalósulni az utazás és ezzel türelmet kérnek a megoldások kidolgozására, ezt követően lehet megküldeni a konkrét tájékoztatást az átfoglalási vagy lemondási lehetőségekről.

[4] A munkavállaló3 személyszállítási üzletág vezető által véglegesített tervezetet törvényes képviselő2 egyetértésével a személyszállító részleg küldte ki. Az értesítés arról tájékoztatta az utazókat, hogy az utazásnak új alternatív közlekedési dátumot jelöltek meg 2020. október 22-25. közötti időtartamban. A munkáltató azzal a kéréssel fordult az utazókhoz, hogy 2020. március 31. napjáig hozzanak döntést az új időpont elfogadásáról vagy az utazás lemondásáról. Ebben az esetben 100%-ban visszafizetik a részvételi díjat, azonban előfordulhat, hogy a visszafizetés a jogszabályban előírt 14 napon túlra tolódik.

[5] A felperes az utas tájékoztató kiküldését követő napon küldött e-mailben jelezte a munkáltatója felé, hogy a levél kiküldésével felülbírálták és ignorálták vezetői szakmai véleményét, a jogszabály és a vélemény figyelmen kívül hagyása mellett nem tudja az elvártak szerint ellátni a szakmai felelősi feladatokat, kérte a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését. A felek között a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás nem jött létre, ezért a felperes 2020. március 19. napján e-mailben közölte az azonnali hatályú felmondását. A munkáltató szintén e-mailben jelezte a felmondás jogellenességét és továbbra is közös megegyezést javasolt. A felek a közös megegyezésről nem tudtak megállapodni, így a felperes 2020. március 24. napján kelt indokolt azonnali hatályú felmondást közölt a munkáltatóval. Az alperes a felperes munkaviszonyának a végét ezzel a nappal rögzítette.

[6] A felperes azonnali hatályú felmondásának indokaként előadta, hogy az utazásszervezői tevékenységéért felelős személyként kötelessége az esetleges jogszabálysértésekre felhívni a munkáltató figyelmét, ezért 2020. március 18-án írásban többször is kifejezetten tiltakozott az ellen, hogy a Utazási csomag neve. többnapos utazási

csomag utasainak kiküldésre kerüljön olyan tartalmú levél, miszerint amennyiben az utas 2020. március 31-ig nem él azzal a lehetőséggel, hogy az utazást átfoglalja, „a befizetett ellenérték visszafizetése során nem áll módunkban a jogszabályban, azaz a 472/2017. (XII.28.) Korm. rendelet 21. § (5) bekezdésében előírt 14 napos határidőt tartani”. A felperes tiltakozása ellenére a levél kiküldésre került. Ez a körülmény felperes szakmai megítélésére olyan súlyos következményekkel járhat, hogy nem várható el tőle a jogviszonya fenntartása.

[7] A munkáltató 2020. március 31. napján fizetési felszólítást küldött a felperesnek, melyben előadta, hogy nem tanúsított vele szemben olyan magatartást, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette volna. A felperes felmondását jogellenesnek tekintette, ezért felszólította, hogy a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 84.§ (1) bekezdése alapján fizessen meg részére felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeget, 417.636 forintot.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[8] A felperes 2020. április 30. napján keresetet nyújtott be, melyben kérte a fizetési felszólítás érvénytelenségének megállapítását, az alperes kötelezését 35 nap felmondási időre járó 730.863 forint, továbbá egyhavi végkielégítésnek megfelelő 439.399 forint, illetve a 2020. március hónapra számfejtett 721.467 forint összegű munkabérből jogellenesen levont 125.762 forint munkavállalói járulék megfizetésére.

[9] Előadta, hogy munkakörében felelős volt az utazásszervezői tevékenységet végző munkáltató tevékenységének jogszerűségéért. Feladata volt, hogy az esetleges jogsértésre felhívja a munkáltató figyelmét. A Utazási csomag neve.. utazási csomaggal kapcsolatban készült tájékoztató utasoknak történt kiküldése ellen azért tiltakozott, mert annak tartalma jogszabályba ütközött. A részvételi díjak visszafizetése alperes fizetéseképtelenségét idézte volna elő, melynek során a felügyeleti szerv törli az alperest a nyilvántartásból és a felperes is eltiltás hatálya alá kerül, e miatt seholy nem tölthet be szakmai felelősi pozíciót.

[10] Az alperes kérte a kereset elutasítását, mivel álláspontja szerint a felmondás jogellenes. A felperes a 2020. március 18-ai többszöri tiltakozása nem tartalmazta a felmondásban szereplő indokot, e-mailjeiben nem szerepeltek a visszafizetési határidővel kapcsolatos észrevételek, így a felmondásban szereplő indok nem valós. A kiküldött levélben pedig nem az szerepelt, hogy az alperesnek a visszafizetési határidőt nem áll módjában tartani, hanem az, hogy előfordulhat, hogy nem tudja tartani. A felperes által javasolt megoldás az utazás lemondása és átszervezése nem felelt meg a jogszabálynak, így arra jogszerűen nem alapozhatott felmondást. A felperes továbbá tévedésben van a saját magára, mint tevékenység végzéséért felelős személyre vonatkozó felelősségi és eltiltási rendelkezésekkel kapcsolatban. A felperest olyan okból, hogy ő alkalmazó utazásszervező, de az utazásközvetítő cég valamilyen jogszabályi előírást nem tart be, hátrány nem érheti. Az

alperes nem tanúsított olyan magatartást, amely a felperes munkaviszonyának fenntartását lehetetlenné tette volna.

[11] A munkavállalói járulék vonatkozásában az alperes előadta, hogy az irányadó kormányrendelet előírásait nem alkalmazhatta a felperes esetében, ezért jogszerűen vonta le a munkavállalói járulékot.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a felperes keresetét elutasította, a kiegészítő ítéletében kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 5.640 forint tanúdíjból álló perköltséget.

[13] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes szerepel a kormányhivatal által vezetett, az utazásszervezői, utazásközvetítői tevékenységet folytató letelepedett szolgáltatók nyilvántartásában. Az alperes tevékenység végzésének a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény (Ker. törvény) 6/F. §-ában előírt egyik feltételét a felperesnek, mint a tevékenységért felelős személynek az alkalmazásával biztosította.

[14] Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes az új időpontra való átfoglalásokra lehetőséget adott, az utazó általi lemondás esetén pedig a teljes részvételi díjat visszafizette. E tekintetben megállapítható volt, hogy az alperes ténylegesen a 472/2017.(XII.28.) Korm. rendelet 19.§ 2) bekezdése szerint, azaz az egyoldalú szerződésmódosítás szabályai szerint járt el. Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint az alperes eleget tett az erre az esetre fennálló jogszabályi kötelezettségének és indokolatlan késedelem nélkül, a veszélyhelyzet kihirdetésétől számított 7 napon belül az utazási csomag megkezdése előtt értesítette az utazót. A tájékoztató levél egyebekben megfelelt a Korm. rendelet 19.§ (4) bekezdésében foglalt egyéb előírásnak: világos, közérthető, kifejezett, tartós adathordozón lett közölve, tájékoztatott a díjról, a határidőről, a felmondásról és a visszafizetésről.

[15] Az alperesnek kötelezettsége keletkezett az esetleges lemondások miatti visszafizetésre. Az elektronikus levelezésekből egyértelműen megállapítható, hogy a visszafizetések üteme és nagyságrendje, a veszélyhelyzet kihirdetése és a felperes felmondása közötti időszakban nem volt előre látható. Erre vonatkozóan a felperes és a meghallgatott tanúk is egybehangzóan nyilatkoztak. A felperes a munkaköri leírása alapján – azon túl, hogy elvárt volt tőle a tervezett árbevétel teljesítése – és személyes nyilatkozata szerint sem volt felelős az alperes pénzügyi, gazdasági helyzetének a kezeléséért.

[16] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felperes a felmondásában nem indokolta, hogy az alperesi jogsértő magatartás miként járhatott súlyos következményekkel a „szakmai megítélésére”, amelynek a fogalmát sem határozta meg. A bíróság e körben kiemelte, hogy a 213/1996. (XII.23.) Korm. rendelet 5.§ (7) bekezdésében szabályozott a tevékenységért felelős személy nyilvántartásból törlése független az utazási vállalkozás törlésétől, az önálló törlési ok. A felperes azon álláspontja, hogy az alperes jogszabályellenes cselekvése az ő eltávolításával is végződhetett, nem helytálló.

[17] Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes akkor hiúsította volna meg a felperesnek „tevékenységért felelős személy”-ként - öt év távlatában – történő alkalmazhatóságát, ha a Utazási csomag neve. utasainak a részvételi díjak visszafizetése a 213/1996.(XII.23.) Korm. rendelet 11.§ (1) bekezdés c) pontja alapján nem valósul meg és emiatt az alperest a nyilvántartásból törlik, és egyidejűleg eltiltják a szolgáltatás végzése alól. Önmagában az utasoknak szóló tájékoztató levél, amely kilátásba helyezi a visszafizetési határidő 14 napon túli kitolódását, még nem vezet az alperes törléséhez.

[18] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felperesnek a társaság likviditása és a részvételi díjak visszafizetése relációjában kifejezett aggodalmát egyik vezető sem erősítette meg.

[19] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azon felperesi érvelésnek, mely szerint az azonnali hatályú felmondása a munkatársakra hátrányos lett volna, ellentmond az a tény, hogy az alperesnél volt alkalmazva más olyan személy is, aki rendelkezett a tevékenységéért felelős személyre irányadó jogszabályi feltételekkel és a felperestől át tudta venni a munkakört.

[20] Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján megállapította, hogy a felperes felmondása nem volt valós, okszerű, és összességében sem felelt meg a világosság követelményének, így az jogellenes. Ennek következtében a felperes nem volt jogosult távolléti díjra, valamint végkielégítésre sem.

[21] Az alperes által 2020. március 31. napján kelt fizetési felszólítás kapcsán megállapította, hogy az alperes az Mt. 84.§ (1) bekezdése alapján a felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő 417.636 forint összeget kívánt érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes az összegszerűségét helytállóan határozta meg, így a fizetési felszólítás jogszerű.

[22] A felperesnek a 2020. márciusi munkabéréből levont járulék megfizetése kapcsán előadott kereseti követeléssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a következőket állapította meg. A 61/2020.(III.23.) Korm. rendelet 2020. március-április-május hónapokra

vonatkozóan írta elő, hogy a járulékalapot képező jövedelem után kizárólag a 4%-os mértékű természetbeni egészségbiztosítási járulékot, de legalább 7.010 forint összeget kell megfizetni. A kormányrendelet alapján az alperesi munkáltató mentesült a munkáltatót terhelő 17,5 %-os szociális hozzájárulás, az 1,5 %-os szakképzési hozzájárulás megfizetése alól. A munkavállalót terhelő egyéni járulékok közül csak az egészségbiztosítási járulék levonására volt köteles 7.710 forint összegben. A felperes esetében a járulékkedvezmény nem volt alkalmazható figyelemmel arra, hogy a kormányrendelet módosításáról szóló 68/2020. (III.26.) Korm. rendelet emelte be a kedvezményt igénybe vevők kifizetési körébe az alperesi tevékenységet. A rendelkezése 2020. március 27. napjától hatályos, a felperes munkaviszonya 2020. március 24. napjával szűnt meg, így az alperes jogszerűen vonta le a felperes munkabéréből az egyéni járulékokat.

[23] Az elsőfokú bíróság elutasította törvényes képviselői tanúként történő meghallgatását, figyelemmel arra, hogy az ügyvezető a peresített időszakban szabadságban tartózkodott, nem vett részt az utastájékoztató levél kiküldésének folyamatában. munkavállalói tanúkénti meghallgatására és a társaság 2020. I-II. negyedévi beszámolóinak bekérésére vonatkozó felperesi indítványt a bíróság az alperesi társaság pénzügyi, gazdasági helyzetével, likviditással kapcsolatos felmondási ok hiányában elutasította.

[24] Az elsőfokú bíróság a kiegészítő ítéletében 5.640 forint tanúdíj megfizetésére kötelezte a felperest, figyelemmel arra, hogy pervesztes lett.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[25] Az ítélet és a kiegészítő ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben azok megváltoztatását kérte. A felperes az alperes kötelezését kérte 35 nap felmondási időre járó 730.863 forint, egyhavi végkielégítésnek megfelelő 439.939 forint, 125.762 forint jogellenesen levont járadék megfizetésére kötelezését, valamint a munkáltatói fizetési felszólítás érvénytelenségének megállapítását. A kiegészítő ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a tanúdíj megfizetésére a másodfokú bíróság az alperest kötelezze.

[26] Hivatkozott arra, hogy tévesen jelölte meg az elsőfokú bíróság a pozícióját, mivel nem „bejegyzett utazásszervező” volt, hanem tevékenységért felelős személy a 213/1996.(XII.23.) Korm. rendelet alapján

[27] Sérelmezte, hogy kimaradt az ítéleti tényállásból, miszerint számos e-mailben, telefonon és szóban is tájékoztatta az alperest a visszafizetési határidővel kapcsolatos jogszabálysértésről. Külön is kiemelte a Utazási csomag neve.el kapcsolatban, hogy a törlés bejelentésétől számított 14 napon belül vissza kell fizetni a befizetett díjakat. Előadta, hogy az adott helyzetben nyilvánvaló volt mindenki számára, hogy a visszafizetés ideje teljesen

bizonytalan. Hivatkozott arra, hogy a felmondásban részletesen leírta annak az okát és azt, hogy az előrelátható kockázatok a szakmai becsületét és megítélését veszélyeztették volna.

[28] A munkaviszonyát a felmondáskori tények és jogszabályi környezet, azaz a veszélyhelyzet kihirdetését követő, és a felmondás közlése közötti időszakban teljesen reális kockázatot jelentő lehetséges következmények tették fenntarthatatlanná. Előadta, hogy figyelemmel arra, hogy 2020. március 18-át követően az alperes kihagyta az utazásokkal kapcsolatos levelezési listákról, ezért egy esetleges hatósági megkeresés, adatkérés során nem tudta volna teljesíteni a kormányrendeletben meghatározott kötelezettségét.

[29] Hivatkozott arra, hogy az alperes az utaslevélben nem a jogszabályi előírásoknak megfelelően tájékoztatta az utasokat. Az általa javasolt és az alperes által ignorált rövid tájékoztatás elsősorban az utasok megnyugtató és tiszta helyzet teremtését szolgálta volna, amíg az átszervezést korrekten lebonyolítják. Ennek következtében nem tarthatta fenn a munkaviszonyát, mint szakmai tevékenységért felelős személy, mivel semmilyen információra nem volt rálátása, így a rendes felmondás sem lehetett opció.

[30] Álláspontja szerint az alperes nem járhatott el az egyoldalú szerződésmódosítás szabályai szerint, hiszen az utazás lényeges elemét kívánta megváltoztatni. Előadta, hogy részletesen a felmondásában valóban nem tért ki a súlyos következmények taglására, hiszen ezeket az alperes vezetői, mint egy utazásszervezéssel foglalkozó társaság vezetői ugyanúgy ismerték, mint ő. Tudták, hogy az utazásszervező nyilvántartásból való hatóság által kezdeményezett törlés esetén a szakmai felelős is eltiltásra kerül. Felelős szakmai vezetőként nem tarthatta fenn a munkaviszonyát egy olyan munkáltatónál, ahol nem vették figyelembe a szakmai véleményét és ezzel jogszabályt is sértettek az utazók kárára. Az alperes munkáltatói magatartása vele szemben így olyan helyzetet teremtett, hogy nem volt tőle elvárható a munkaviszony további fenntartása.

[31] A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése során nem jelezte, hogy tanú tanúvallomása nem elegendő munkavállaló e-mailjében közölt „átszervezés” megvalósulásának a megdöntésére. Okszerűtlenül utasította el az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítási indítványát a cég anyagi helyzete tekintetében a gazdasági vezető meghallgatására. Tévesen fogadta el törvényes képviselő tanúvallomását ahelyett, hogy bizonyítékként kötelezte volna az alperest a 2020. évi első két negyedének a közbeső mérlege becsatolására.

[32] Az elsőfokú bíróság továbbá tévesen minősítette az utaslevelet az utazási szerződés módosításának, annak ellenére, hogy az utolsó tárgyalási napig az alperes is felmondásnak minősítette. Helytelenül állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy az alperes likviditási gondjait a levelezésben egyik vezető sem erősítette meg. Ezzel ellentétben az alperesi gazdasági vezető levelei és az engedélyhez kötött kifizetések igenis azt támasztották alá, hogy komoly likviditási nehézségek álltak fenn.

[33] A járulék levonása tekintetében jogellenesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy megalapozatlan a kereseti kérelme. A 68/2020. (III.26.) Korm. rendelet 2020. március 27-től volt hatályos, de a járulékfizetésre vonatkozó rendelkezéseket a 2020. március-április-május-június hónapra vonatkozó adó- és járulékfizetési kötelezettség esetében kellett alkalmazni. Figyelemmel arra, hogy március hónapban a felperes még alkalmazásban állt, így az ő esetében is alkalmazni kellett volna a járulékkedvezményt.

[34] A felperes a másodfokú eljárásban továbbra is fenntartotta azon bizonyítási indítványát, mely szerint a közbenső mérlegek tárgyában bizonyítási eljárást kell lefolytatni és kérte továbbra is munkavállalól tanúkénti meghallgatását.

[35] A kiegészítő ítélet elleni fellebbezés vonatkozásában az elsőfokú kiegészítő ítéletét abban a körben kérte megváltoztatni, hogy az 5.600 forint tanúdíj megfizetésére a másodfokú bíróság az alperest kötelezze.

[36] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes kötelezését kérte másodfokú perköltség megfizetésére.

[37] Hivatkozott arra, hogy a felperes a fellebbezésében, (mint ahogyan azt az elsőfokú eljárás során is tette) olyan hivatkozásokat tett, amelyek a rendkívüli felmondásban nem szerepeltek, így a per szempontjából irrelevánsak. Továbbra is fenntartotta azon előadását, hogy a felperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, mivel a munkáltató nem tanúsított olyan magatartást, amely a felperes munkaviszonya fenntartását lehetetlenné tette volna.

[38] Előadta, hogy a Utazási csomag neve.. utasainak kiküldött levélben a felperes azonnali hatályú felmondásában írtakkal ellentétben nem az szerepel, hogy az alperesnek a részvételi díjak visszafizetésére előírt jogszabályi határidőt nem áll módjában tartani, hanem az, hogy előfordulhat, hogy nem tudja tartani.

[39] Hivatkozott arra, hogy a 2020. március 11-től kihirdetett veszélyhelyzet az utazások terén kétséget kizáróan is vis-maior helyzetet idézett elő, az alperes jogszerűen járt el a levél kiküldésekor.

[40] A felperes felmondása egyébként nem világos, nem valós és nem is okszerű, valamint az abban foglaltakat sem tudta bizonyítani. Előadta, hogy a felperes a fellebbezésében megerősítette, hogy részletesen a felmondásban valóban nem tért ki a súlyos

következmények taglására, tehát azok nem képezik a felmondás részét. A felperes a fellebbezésében is olyan jogszabályi rendelkezésekre és körülményekre hivatkozik, melyek a felmondásában nem szerepelnek, így a per elbírálása szempontjából irrelevánsak. Mivel a felperes rendkívüli felmondásában fizetéseképtelenségről nem esik szó, ezért további bizonyítás lefolytatása ezzel kapcsolatban indokolatlan.

[41] Az alperes előadta, hogy a felperest csak azt követően vették ki a levelezési listából, miután a munkaviszonyát 2020. március 24-én rendkívüli felmondással megszüntette, valamint a fizetési kötelezettségeit teljesíti, ellene fizetéseképtelenségi eljárás nem indult.

[42] A fentieken túl a felperes követelésétösszagszerűségében is vitatta.

[43] A levont járulékokkal kapcsolatban előadta, hogy figyelemmel arra, hogy a felperes munkaviszonya 2020. március 24-én szűnt meg és akkor még nem volt hatályban a 61/2020. (III.23.) Korm. rendelet azon rendelkezése, amely lehetővé tette volna a járulék csökkentését, így az alperes jogszerűen vonta le a felperes munkabéréből a 125.762 forint munkavállalói járulékot. Hivatkozott továbbá arra, hogy ezen összeget a költségvetésbe befizette és a felperes állításával szemben azt nem vette fel.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[44] A fellebbezés a nagyobb részben megalapozatlan, a levont járulékok vonatkozásában alapos.

[45] A polgári perrendtartásról szóló 2016.évi CXXX. törvény (Pp.) 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[46] A Pp. 371.§ (1) bekezdése a)-d) pontjai szerint a fellebbezésben – a beadványra vonatkozó alaki kellékek mellett – fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítélet számát, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg vagy helyezze hatályon kívül és azt az anyagi, illetve eljárási szabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének a korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg

(BDT.2019.4084.). Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadott jogszabálysértés alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét.

[47] A másodfokú bíróság a Pp. 380.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróságnak az azonnali hatályú felmondás, illetve a munkáltató fizetési felszólítása vonatkozásában hozott döntését, figyelemmel arra, hogy ebben a körben az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg és az érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

[48] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra kíván rámutatni.

[49] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 78.§ (1) bekezdés b) pontja kimondja, hogy a munkáltató vagy a munkavállaló a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél olyan magatartást tanúsít, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi.

[50] A megszüntetés indoka ilyen esetben kifejezetten a munkaviszonyból származó kötelezettség megszegése, melynek lényegesnek kell lennie. A munkaviszonyból a feleket terhelő lényeges kötelezettségeket, különösen a munkajogi alapelvek, a munkaszerződésből eredő és a törvényben meghatározott egyéb kötelezettségek határozzák meg.

[51] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a munkaviszony megszüntetése körében lényeges, hogy a munkavállaló és a munkáltató között fennálló viszonyban történik olyan cselekmény, esemény, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. Jelen esetben azonban a felperes a munkáltató azon magatartására hivatkozva mondta fel a munkaviszonyát, amelyet az utasok tekintetében tanúsított. Az azonnali hatályú felmondás vizsgálata szempontjából nem értékelhető körülmény, hogy a munkáltató az utasokkal kapcsolatban milyen tájékoztatást adott ki. Ez ugyanis a munkáltató és az utasok közötti jogviszony elbírálása szempontjából jelentős. A munkáltató és az utasok között létrejött egy polgári jogi szerződés, amelynek felülbírálatára a munkaügyi bíróságnak nincs hatásköre. A munkaügyi bíróság nem is értékelheti, hogy a munkáltató az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján megfelelő tájékoztatást adott-e az utasok részére. A Pp.508.§-a határozza meg a munkaügyi vita fogalmát, mely körbe nem tartozik bele az utazási tevékenységgel kapcsolatos jogviszonyban felmerült jogsértés.

[52] A másodfokú bíróság rámutat továbbá arra, hogy a felperes a felmondásában, az elsőfokú eljárás során, és a fellebbezésében is kizárólag feltételezéseket terjesztett elő. Arra hivatkozott többek között, hogy az előrelátható kockázatok a szakmai megbecsülését és megítélését veszélyeztették volna. A munkaviszonyát a felmondáskori tények és a jogszabályi környezet, azaz a veszélyhelyzet kihirdetését követő és a felmondása közlése közötti

időszakban teljesen reális kockázatot jelentő lehetséges következmények tették fenntarthatatlanná.

[53] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az irányadó jogszabályi rendelkezések, továbbá a bírói gyakorlat alapján a munkaviszony megszüntetése egy már megtörtént esemény alapján lehetséges, ugyanis ebben a körben kell elbírálni az adott fél magatartását. A felperes kizárólag feltételezésekre alapította a felmondását és a kereseti kérelmét konkrétumokkal nem tudta alátámasztani. A felperes továbbá nem tudta megjelölni azt sem, hogy az alperesi jogsértő magatartás miként járhat súlyos következményekkel a szakmai megítélésére, mivel annak fogalmát sem határozta meg. A fentieken túl a felperes munkaköri leírása és a személyes nyilatkozata szerint nem volt felelős az alperes pénzügyi, gazdasági helyzetének a kezeléséért.

[54] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy az alperesnél volt más olyan munkavállaló is, aki rendelkezett a tevékenységért felelős személyre irányadó jogszabályi feltételekkel és a felperestől át tudta venni a munkakört. Ennek a személynek a nyilvántartásba történő bejelentése meg is történt a felperes munkaviszonya megszűnését követően.

[55] A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a munkáltató olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. A másodfokú bíróság hivatkozik a Kúria BH.2020.309. számú eseti döntésére, miszerint a munkáltató által az Mt. 78.§ (1) bekezdés b) pontjára alapított azonnali hatályú felmondás jogszerű, ha a munkaviszony fenntartását a munkáltatói oldalon ellehetetlenítő, a bizalomvesztést objektíven megalapozó körülmény a munkavállaló oldalán megállapítható. A jelen esetben a feltételezéseken alapuló felmondásban szereplő indokok nem ítéltetők meg objektív magatartásként a munkáltató részéről. A fentiek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes felmondása jogellenes és az alperes által 2020. március 31. napján kiadott fizetési felszólítás jogszerű.

[56] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperes bizonyítási indítványait, így az ítéletben kifejtett indokok alapján a sürgősségellenek találta további bizonyítás lefolytatását a fellebbezési eljárásban.

[57] A 2020. márciusi munkabérből levont járulék megfizetése kapcsán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

[58] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megállapította, azonban a döntésével nem értett egyet, ezért kötelezte az alperest 125.762 forint munkavállalói járulék megfizetésére.

[59] A 61/2020. (III.23.) Korm. rendelet 1.§ (3) bekezdése szerint az (1) bekezdés szerinti szociális hozzájárulási adófizetési kötelezettség alóli mentesülést és a (2) bekezdés szerinti járulékfizetésre vonatkozó rendelkezést a 2020. március-április-május és június hónapra vonatkozó adó- és járulékfizetési kötelezettség esetében kell alkalmazni.

[60] A társadalombiztosítási ellátás jogosultjairól, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (Tbj.) 77.§ (1) bekezdése szerint a megállapított tárgyhavi járulékot az Art.-ban meghatározottak szerint kell a tárgyhónapot követő hónap 12-ig bevallani, illetve megfizetni az állami adó- és vámhatóságnak.

[61] A 68/2020. (III.26.) Korm. rendelettel került be az utazásközvetítés, utazásszervezés, egyéb foglalás (TEÁOR és TESZKOR 79) tevékenység a járulékkedvezményt igénybevehető tevékenységek közé. A fentiek alapján megállapítható, hogy a 2020. március 27-től hatályos 61/2020. (III.23.) Korm. rendelet járulékfizetésre vonatkozó rendelkezését a 2020. március-április-május és június hónapra vonatkozó adó- és járulékfizetési kötelezettség esetében alkalmazni kell. Figyelemmel arra, hogy a felperes március hónapban még alkalmazásban állt, így esetében alkalmazni kellett volna a járulékkedvezményt, így az alperes köteles megfizetni a levont járulékot.

[62] Az elsőfokú bíróság a 3.M.70.052/2020/18.számú kiegészítő ítéletével kötelezte a felperest 5.640 forint tanúdíj megfizetésére, mint perköltség megfizetésére, figyelemmel arra, hogy a felperes pervesztes lett.

[63] A másodfokú bíróság részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét és a felperes pernyertes lett a jogalap nélkül levont 125.762 forint vonatkozásában. A felperes az elsőfokú eljárás során pervesztes lett 35 nap felmondási időre járó 730.860 forint, egyhavi végkielégítésnek megfelelő 439.399 forint, valamint a munkáltató felszólítása kapcsán megfizetendő távolléti díj 417.636 forint vonatkozásában, mely összesen 1.587.898 forint. A felperes pernyertes lett a jogellenesen levont járulék vonatkozásában 125.762 forintban így a felperes a pertárgy értékének 0,07%-ában lett pernyertes. A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság megváltoztatta a tanúdíjra vonatkozó perköltség viselésére vonatkozó elsőfokú kiegészítő ítéleti rendelkezést is.

Záró rész

[64] A másodfokú bíróság a pervesztes felperest a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének a viselésére,

melynek összege az alperesi költség felszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdésén alapul.

[65] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, így a felmerült illetéket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3.§ (1) bekezdés d) pontja alapján, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 49.§-a alapján az állam viseli.

[66] Az alperes pervesztes lett a jogellenesen levont 125.726 forint járulék vonatkozásában ezért a másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990.évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§-a, és 46.§-a alapján kötelezte eljárási-, és fellebbezési illeték megfizetésére.

[67] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§-a zárja ki.

Budapest, 2021. június 1.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró